

किंच कालात्मनात्वयाऽभिपन्नोदेहएवंभवतीत्याह पुरेति श्वसृगालादिभिर्भक्षितो विट्संज्ञितः तैरभक्षितः कृमिसंज्ञितः दग्धो भस्मसंज्ञितो भवतिती बु
 त्थ्याविचार्यैवं भूतेशरीरे ममतां कुर्ततो जनाहरिं नाराधयंतिते आत्मनि शत्रुभूताः ज्ञेयाः सततं यतः योनेः सहस्राणि बहूनि गत्वा दुःखेन लब्ध्वा पिचमानुष
 त्वम् सुखावहं येन भजंति विष्णुं ते वै मनुष्यात्मनि शत्रुभूता इति ॥ ५२ ॥ किंच अंतकप्राप्तेः प्रागपि दिग्विजयिनो राज्ञोऽपि पारतंत्र्यदुःखं तदवस्थमेवेत्या
 ह निर्जित्येति अभूतविग्रहः अविद्यमानसंयामः पूर्वये समाना राजानस्तैराजभिर्वंदितोऽपि मिथुनीभावः सुरतमेव परं येषु तेषु योषितां गृहेषु क्रीडामृग
 इव इतस्ततो नीयते ॥ ५३ ॥ किंच अतितृष्णाकुलस्य न भोगक्षणः कश्चिदस्तीत्याह करोतीति तपसि अधः शयनब्रह्मचर्यादौ सुनिष्ठितः पुनश्च स्वरा
 डिन्द्रः स्यामिति यद्वा जन्मांतरेष्वेवमेव चक्रवर्ती स्यामिति ॥ ५४ ॥ तदेवमष्टभिः श्लोकैरीश बहिर्मुखानां संसारं प्रपंच्य भक्त्या तन्निवृत्तिक्रममाह भ

पुरारथैर्हमपरिष्कृतैश्चरन्मम तंगजैर्वा नरदेव संज्ञितः ॥ स एव कालेन दुरत्ययेन ते कलेवरो विट् कृमिभस्मसं
 ज्ञितः ॥ ५२ ॥ निर्जित्यदिक्चक्रमभूतविग्रहो वरासनस्थः समराजवंदितः ॥ गृहेषु मैथुन्यसुखेषु योषितां
 क्रीडामृगः पूरुष ईशानीयते ॥ ५३ ॥ करोति कर्माणितपस्सु निष्ठितो निवृत्तभोगस्तदपेक्षया ददत् ॥ पुनश्च
 भूयेयमहं स्वराडिति प्रवृद्धतर्षानसुखाय कल्पते ॥ ५४ ॥ भवापवर्गो भ्रमतो यदा भवेज्जनस्य तर्ह्यच्युतस
 त्समागमः ॥ सत्संगमो यर्हितदैवसद्गतौ परावरे शेत्वयि जायते मतिः ॥ ५५ ॥ मन्ये ममानुग्रह ईश ते कृतो रा
 ज्यानुबंधा पगमो यदृच्छया ॥ यः प्रार्थ्यते साधुभिरेकचर्यया वनं विविक्षद्भिरखंडभूमिपैः ॥ ५६ ॥ न काम
 येऽन्यंतवपादसेवनादकिंचन प्रार्थ्यतमाद्वरं विभो ॥ आराध्य कस्त्वां ल्यपवर्गदं हरे वृणीत आर्यो वरमात्मवं
 धनम् ॥ ५७ ॥

वापवर्गइति भो अच्युत भ्रमतः संसरतो जनस्य यदा त्वदनुग्रहेण भवस्य बंधस्य अपवर्गः अंतो भवेत् प्राप्तकालः
 स्यात्तदा सतां संगमो भवेत् यदा च सत्संगमो भवेत् तदा सर्वसंगनिवृत्त्या कार्यकारणनियंतरित्वयि भक्तिर्भवति ततो मुच्यत इत्यर्थः ॥ ५५ ॥ ममतु सत्सं
 गमात्पूर्वमेव यो राज्यादिसंगविच्छेदो जातः सोऽयं त्वयामहाननुग्रहः कृतइत्याह मन्यइति ते त्वया साधुभिर्विवेकिभिस्तपसेवनं प्रवेष्टुमिच्छद्भिः स्व
 यंत्यक्तुमलभमानैः प्रार्थ्यतइति ॥ ५६ ॥ तदेवं विषयसेवामार्गं भगवत्सेवामार्गं च विविच्य वरान्वृणीष्वेतियदुक्तं तत्रोत्तरमाह न कामयइति अकिं
 चनानिवृत्ताभिमानाः आर्यो विवेकी ॥ ५७ ॥